

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové, ve věci žalobců **a) Ing. M. Š.**, a **b) občanského sdružení Ecoinstitut o.s.**, se sídlem Jiráskova 1337, 508 01 Hořice, obou zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem AK v Praze 2, Slavíkova 1568/23, PSČ 120 00, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti **Statutárního města Hradec Králové**, ČSA 408, 502 02 Hradec Králové, v řízení o společné žalobě žalobců proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2012, č.j. 11124/UP/2012/Kd, **t a k t o :**

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání řady osob (včetně žalobců) proti rozhodnutí o umístění stavby č. 720 vydané Magistrátem města Hradec Králové dne 26. dubna 2012 pod č.j. MMHK/029366/2012, jímž byla umístěna stavba „rekonstrukce ulice Záměstí v HK – část A“ na pozemcích parc. č. 43 (zastavěná plocha a nádvoří), 86/3 (ostatní plocha – ostatní komunikace), 92/38 (ostatní plocha – ostatní komunikace), 327/1 (ostatní plocha – ostatní komunikace), 327/2 (ostatní plocha – ostatní komunikace), 327/8 (ostatní plocha – ostatní komunikace), 327/11 (ostatní plocha – ostatní komunikace), 350/1 (vodní plocha – vodní tok) a 385/5

(ostatní plocha – jiná plocha) v kat. území Malšovice u Hradce Králové (dále jen „stavba“). Žalobci je napadli společnou žalobou, kterou v podstatě odůvodnili následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobci tvrdili, že předmětná stavba byla umístěna v rozporu s § 76 odst. 2 a § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen „stavební zákon“), neboť podle nich naruší kvalitu prostředí a hodnotu území. Ulice Zámostí je totiž situována v klidném území, tvořeném obytnou zástavbou a veřejnou vybaveností (škola, sportoviště, dům s pečovatelskou službou). Komunikace se ve své středové části dotýká jižního vymezení přírodního parku Orlice a nadregionálního koridoru Orlice – Labe. V dotyku je i s významným krajinným prvkem slepého ramene Orlice.

Jde o místní komunikaci s velmi nízkým provozem, převážně osobních vozidel obyvatel v místě bydliště. Intenzita provozu nepřesahuje 500 vozidel za 24 hodin. Do tohoto území je nyní umístěna komunikace s přímými liniemi a naddimenzovanými jízdními pruhy, umožňujícími rychlejší jízdu. K ní je přiřčen pěší chodník v šíři 2,00 m, když k zachování kvality prostředí a hodnoty území by bylo třeba naopak zmenšit podíl zpevněných ploch a zvětšit plochy veřejné zeleně. Toho by bylo možno dosáhnout úpravou komunikace, kde by chodci sdíleli společný prostor se smíšeným provozem. Celkové řešení stavby je v zásadním rozporu s charakterem území a požadavky právních předpisů na jeho využívání. Protože se jedná o okrajové místo v blízkosti přírodně cenných území, je žádoucí tyto hodnoty a požadavky na využití daného území promítnout i do řešení předmětné komunikace. To však respektováno nebylo. Umístěná stavba je totiž degraduje, když umožňuje rychlou jízdu se všemi s tím spojenými negativními vlivy (zhoršení bezpečnosti, hluk, prašnost, emise), a to tam, kde je naopak žádoucí jejich omezování s ohledem na blízkost obytné zástavby, školy a domu s pečovatelskou službou.

Podle žalobců počítá návrh stavby s realizací velkého množství zpevněných (dopravních) ploch a se zábořem veřejné zeleně, ačkoliv pro zachování hodnot a kvality území je naopak třeba nadřazovat funkce pobytové nad dopravními. To vše v klidném místě, kde by naopak mělo docházet ke zklidnění dopravy a minimalizování negativních vlivů s ní spojených.

Zvolené řešení stavby přitom není vynuceno žádnými důvody a existuje řešení (např. obytná ulice), kde je stavebními úpravami zajištěn provoz vozidel omezenou rychlostí a kde je pohyb chodců, cyklistů a vozidel veden ve společném prostoru. Krom toho nový územní plán Hradce Králové má prostor ulice Zámostí specifikován jako plochu veřejného prostranství, nikoliv jako plochu dopravní. I z něho plyne akcentování funkce společenské a pobytové nad funkci dopravní.

Ačkoliv je odůvodnění žalovaného rozhodnutí relativně obsáhlé, uvedenými skutečnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí v zásadě nikterak nezabýval a nepřezkoumal soulad návrhu s výše uvedenými požadavky právních předpisů na

umísťování staveb. Z rozhodnutí není vůbec zřejmé, co by vyvracelo důvodnost uvedených námitek.

Žalovaný pominul též skutečnosti uvedené v odborných vyjádřeních, jež byly učiněny součástí odvolání žalobců, jako jejich přílohy. Konkrétně jde o stanovisko Ing. arch. F. K., autorizovaného architekta a stanovisko prof. Ing. K. P., PhD., MBA, ze dne 23. 5. 2012. Žalovaný je totiž pouze označil za subjektivní názory osob, které nejsou účastníky řízení, ačkoliv se jednalo o součást odvolacích námitek, s nimiž se byl povinen vypořádat, což však v rozporu se zákonem neučinil. Žalovaný odkázal v podstatě jen na vyjádření dotčených orgánů, ačkoliv ty soulad stavby s výše uvedenými právními předpisy nepřezkoumávají. Z tohoto pohledu je nerozhodný i odkaz žalovaného na stanovisko odboru dopravy a jeho potvrzení nadřízeným orgánem, neboť posouzení souladu stavby s požadavky výše uvedených právních předpisů přísluší v územním řízení stavebnímu úřadu, nikoliv jinému (dotčenému) orgánu.

Žalobci uvedli, že nenamítají, že by stavba nesplňovala dopravně technické parametry pro zvolené řešení dle dopravně právních předpisů, ale to, že přijaté řešení nesplňuje jejich požadavky na soulad stavby s charakterem území, s požadavky na ochranu jeho hodnot, zachování kvality prostředí a ohled na zájmy vlastníků sousedních pozemků. To samé platí i o odkazu žalovaného na vyjádření dotčených orgánů státní správy z hlediska zákonů č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, č. 285/1995 Sb. (? –nelze identifikovat, který předpis měli žalobci na mysli), č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) atd., když rozpory s nimi namítány nejsou.

Kromě toho, bez ohledu na to, zda se námitka týká či netýká oblasti, k níž se vyjadřoval některý z dotčených orgánů, je stavební úřad povinen se námitkami účastníka zabývat a jejich zamítnutí musí věcně a přezkoumatelným způsobem odůvodnit. V této souvislosti se žalobci odkazovali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 88/2008, podle něhož pouhý odkaz na stanoviska dotčených orgánů státní správy nemůže nahradit vlastní správní uvážení stavebního úřadu. Jinak by se stavební úřad zbavoval své aktivní role v rozhodovacím procesu.

Žalobci dále namítali, že není rozhodné porovnávání se stávajícím stavem komunikace, neboť předmětem řízení je umístění stavby, ani to, zda se zlepší parametry stávající komunikace. Podstatné pro žalobce je, zda je umístěná stavba v souladu s požadavky právních předpisů či nikoliv. Při umísťování takovéto stavby do stávající zástavby je vždy nezbytné, aby stavební úřad a následně odvolací orgán zhodnotil stávající hodnoty a potřeby území a porovnal je s tím, jakým způsobem nově umísťovaná dopravní stavba toto respektuje či nerespektuje. Jinými slovy, v území, které nebude vykazovat nějaké hodnoty či požadavky na řešení staveb do něj umísťovaných (např. území průmyslové, narušené apod.), bude jistě možné umístit v zásadě libovolnou stavbu. Čím vyšší hodnoty a požadavky však území s ohledem na jeho charakter a stávající zástavbu vykazuje, tím větší je nutné klást

nároky na stavby do něj nově umisťované. Tímto se však správní orgány obou stupňů podle žalobců nezabývali.

Vzhledem k tomu mají žalobci napadené rozhodnutí za rozporné s § 68 odst. 3. zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a pro nové projednání věci. V důsledku toho podle žalobců absentuje v rozhodnutí též řádné odůvodnění a jedná se i o rozpor s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán pečlivě nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení. Namítali rovněž rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu, když žalovaný nepřezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek.

Z uvedeného žalobci dovodili, že stavba byla umístěna v rozporu s § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a s § 90 písm. b) a c) stavebního zákona. Žalovaný tyto vady neodstranil, v důsledku čehož je žalované rozhodnutí navíc v rozporu s § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3, a § 89 odst. 2. správního řádu.

Tím, že se žalovaný řádně nevypořádal s odvolacími námitkami žalobců, byli tito v řízení zkráceni na svých právech nezákonným postupem, neboť žalovaný byl povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek a přesvědčivě a přezkoumatelným způsobem uvést, z jakého důvodu shledal jednotlivé odvolací důvody lichými, které skutečnosti vzal za podklad svého posuzování po jednotlivých odvolacích námitkách, proč je považoval za nedůvodné, mylné nebo vyvrácené atd. V důsledku postupu žalovaného byli žalobci zkráceni na svém právu řádného přezkumu zákonnosti rozhodnutí a jeho souladu s požadavky veřejného zájmu podle § 89 odst. 2 správního řádu v rámci principu dvouinstančnosti správního řízení. Dovolávali se práva, podle něhož měly být jejich odvolací důvody akceptovány, nebo aby bylo rozhodnutí řádně a přesvědčivě odůvodněno, proč se tak nestalo.

Žalobkyně a) rovněž tvrdila, že byla zkrácena na svém vlastnickém, ústavním pořádkem zaručeném právu k domu čp. 84 a domu čp. 85 a k pozemkům parc. č. st. 41/2 a parc. č. st. 41/1 v kat. území Malšovice u Hradce Králové. Rozhodnutí o umístění předmětné stavby se dotýká jejich vlastnických práv k těmto nemovitostem v mnoha ohledech. Navrhovaná stavba by podle ní zhoršila kvalitu prostředí a pohodu bydlení v uvedených nemovitostech. Návrh zároveň determinuje uspořádání navazujícího úseku komunikace tak, že dojde k nepřípustnému ovlivnění dvou studen ve vlastnictví žalobkyně, které se nacházejí na výše uvedených pozemcích. Nejsou totiž podle ní respektovány jejich nezbytné odstupy od veřejné pozemní komunikace dle § 24a odst. 2 písm. d), resp. odst. 3, písm. d) vyhl. 501/2006 Sb., konkrétně vzdálenost 12 m, resp. 30 m, v důsledku čehož může dojít i ke znehodnocení těchto zdrojů vody, poťazmo k poklesu hodnoty nemovitostí žalobkyně a).

Vzhledem k tomu žalobci navrhovali žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě dopisem ze dne 29. 11. 2012. Konstatoval, že územní rozhodnutí bylo vydáno k žádosti o umístění stavby podané u stavebního úřadu Magistrátu města Hradec Králové dne 25. ledna 2011 Statutárním městem Hradec Králové. Předmětem žádosti byla rekonstrukce ulice Zámostí – část A“ v rozsahu 0,53 km. Dne 6. prosince 2011 byla žádost zúžena tak, že předmětem řízení je stavba o délce 0,178 km, umístěná ve směru západ – východ od západní strany pozemku parc. č. 350/1 v kat. území Malšovice u Hradce Králové ke křižovatce s ulicí Přímská. K žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby byla přiložena dokumentace zpracovaná Ing. Jiřím Shejbalem, autorizovaným inženýrem pro městské inženýrství a dopravní stavby.

Veřejné ústní jednání bylo nařízeno na den 26. ledna 2012. Při něm žalobci uplatnili námitky, totožné s námitkami odvolacími i žalobními. Stavební úřad je zamítl. Žalovaný dodal, že do okruhu námitek, které lze v územním řízení uplatnit a o kterých je stavební úřad oprávněn rozhodnout, patří zejména námitky týkající se umístění stavby na pozemku, zastínění pozemku nebo stavby, narušení kvality prostředí apod., které jsou upraveny obecnými požadavky na výstavbu, nebo lze vycházet ze stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem.

Podle § 90 stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Stavební úřad ve smyslu § 90 stavebního zákona posoudil podklady žádosti jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a jak uvedl do odůvodnění rozhodnutí, neshledal důvody, pro které by územní rozhodnutí o umístění stavby nemohl vydat.

Žalovaný zjistil, že stavební úřad posoudil záměr žadatele podle ustanovení § 90 stavebního zákona v celém rozsahu, přičemž neshledal nedostatky v posuzování záměru žadatele ani v úvahách s tímto posouzením spojené. Stavební úřad je uvedl do odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, jak vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Závěr stavebního úřadu, že záměr žadatele je v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona, žalovaný akceptoval. Výrok předmětného územního rozhodnutí odpovídá požadavkům § 92 odst. 1 stavebního

zákona a obsahuje náležitosti stanovené § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření.

Žalovaný shrnul, že po konfrontaci všech výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že v daném případě stavební úřad naplnil své procesní povinnosti spočívající v povinnosti věc řádně projednat s účastníky řízení, včetně doručení rozhodnutí. Výroková část rozhodnutí má oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve spisovém materiálu. Stavební úřad posoudil záměr žadatele podle ustanovení § 90 stavebního zákona v celém rozsahu a dospěl k závěru, že stavbu lze umístit. Žalovaný s ohledem na svá zjištění, která učinil, konstatuje, že z předloženého spisového materiálu nezjistil v obsahu napadeného rozhodnutí rozpory nebo nesrovnalosti, které by odůvodňovaly zrušení rozhodnutí.

S odvolacími námitkami účastníků řízení se žalovaný obsáhle vypořádal. Předmětem řízení byla rekonstrukce ulice Zámostí – část A v délce 0,178 km. Šířka umísťované komunikace je v jejím začátku, tedy v západní části, cca 13 m, z toho činí vegetační úpravy cca 3 m, chodník cca 2 m a parkovací stání ze zámkové dlažby cca 2 m. Konec stavby, tedy nově umísťovaná komunikace v ulici Zámostí v křižovatce s ulicí Přímská, je o šířce cca 19 m, z čehož činí cca 10,5 m vegetační úpravy a chodník cca 2 m. Šířka vozovky je v celé délce stavby stejná a činí cca 6 m.

V ulici Zámostí se v současné době nachází pozemní komunikace. Její rekonstrukce nepřinese změnu stávajícího stavu, co se intenzity dopravy týče. Vždyť i v současné době je předmětná komunikace průjezdná v obou směrech a slouží ke spojení ulic Úprkova, Holubova, Přímská a k připojení jednotlivých nemovitostí s pozemními komunikacemi. Ulice Zámostí tedy jak v současné době, tak po realizaci záměru, bude nadále plnit funkci obslužné komunikace ve stávající zástavbě. Její funkce se tak nezmění.

Navíc je nutno dále dodat, že ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací v tabulce č. 3 stanoví, že nejmenší možná šířka jízdního pruhu je 2,75 m. Jak již bylo výše zmíněno, šířka vozovky je v celé délce stavby stejná a činí cca 6 m. Z uvedeného plyne, že umísťovaná komunikace není nadbytečně široká, jak se domnívají žalobci, když ji v žalobě označili za naddimenzovanou. K polemizované problematice žalovaný dále prostřednictvím internetového nahlížení do katastru nemovitostí a s pomocí internetového měření vzdálenosti zjistil, že v současné době šířka komunikace v ulici Zámostí při západní straně pozemku parc.č. 350/1 v kat. území Malšovice činí cca 14 m a v křižovatce s ulicí Přímská cca 20 m. Nic tedy nenasevňuje tomu, že by se dopravní situace v místě zhoršila nebo že by budoucí provoz obtěžoval vlastníky sousedních nemovitostí. Umístění stavby rekonstrukce ulice Zámostí totiž nepřinese takovou zátěž, která by tam již v současné době neexistovala.

Žalovaný dále konstatoval, že bylo vycházeno z platného územního plánu města Hradec Králové a jeho schválené změny č. 25, která nabyla účinnosti dne 18. července 2002. Podle jeho grafické části jsou pozemky parc. č. 327/1, 327/2, 327/8 v kat. území Malšovice u Hradce Králové, na nichž byla stavba umístěna,

součástmi plochy funkčně určené pro motorovou dopravu. V textové části je pak uvedeno, že její hlavní přípustné využití je pro dálnice, silnice, místní komunikace, pěší zóny, stavby pro hromadnou dopravu, náměstí a významnou veřejnou zeleň, přípustné využití doplňkové pro stavby pro technickou vybavenost, stavby dopravního vybavení, cyklistické stezky, pěší komunikace, odpočívky, odstavné a parkovací plochy pro automobily, autobusy, motocykly a kola, stavby pro krátkodobé ukládání TKO, informační, reklamní a propagační zařízení. Pozemek parc. č. 385/5 v kat. území Malšovice u Hradce Králové náleží ke smíšeným plochám příměstské nízkopodlažní zástavby, pro něž je v textové části stanoveno za přípustné využití doplňkové mimo jiné i užití jako místní a účelové komunikace pro motorová vozidla, komunikace pro pěší a cyklisty. Z uvedených zjištění jednoznačně plyne, že předmětná stavba je v souladu s územním plánem, respektive nemůže být pochyb o tom, že na zmiňovaných pozemcích by nemohla být umístěna pozemní komunikace, včetně chodníků, odstavných stání, sítí technického vybavení a vegetačních úprav.

Předmětné pozemky jsou tedy určeny k dopravě. Pozemek parc. č. 385/5 v kat. území Malšovice u Hradce Králové sice pro příměstskou nízkopodlažní zástavbu, nicméně z koordinačního výkresu tvořícího součást dokumentace je patrné, že na tomto pozemku budou vegetační úpravy, nikoli samotná vozovka. Na předmětných pozemcích proto nelze primárně požadovat pobytovou funkci a vyzvedávat ji nad funkci dopravní. Ostatně nově umísťovaná komunikace se svými parametry neliší od stávající, přičemž její součást tvoří i vegetační úpravy a chodník. Netvoří ji tedy pouze vozovka. Není rovněž důvod se domnívat, že umístěním stavby dojde ke zhoršení bezpečnosti provozu a nárůstu negativních vlivů dopravy – hluk, prašnost, emise znečišťujících látek, jak uvedli žalobci, když se nejedná o stavbu do území nově umístěnou, ale o rekonstrukci stavby stávající.

K dokreslení situace je možno uvést, že ačkoliv předmětný záměr řeší realizaci veřejné komunikace v prostoru již stávající komunikace, přesto bylo v daném případě vedeno územní řízení, neboť záměr počítá i s výškovým uspořádáním a tříděním komunikace na vozovku, chodník a zelený pás. Nejedná se však o nově umísťovanou stavbu, ale o záměr téhož druhu a účelu, který je v území již realizován, je ale v nevyhovujícím stavebně technickém stavu (značné poškození asfaltového krytu).

Pokud jde o žalobci zmiňovaná stanoviska Ing. arch. F. K. a prof. Ing. K. P., PhD., MBA, jež byla přiložena k odvoláním, žalovaný odmítl, že by se s nimi nikterak nevypořádal. Žalovaný zjistil, že obsah uvedených stanovisek koresponduje uplatněným námitkám, když s navrženým řešením jmenovaní zpracovatelé nesouhlasí a doporučují jeho přepracování. Jedná se o subjektivní názory osob, které krom toho nejsou účastníky řízení. Nicméně, vzhledem k tomu, že v nich nebylo uvedeno více, než v odvolacích námitkách, lze konstatovat, že se s nimi žalovaný v odvolacím řízení vypořádal.

K požadavku na přepracování návrhu žalovaný uvedl, že územní řízení je řízením návrhovým a správnímu orgánu nepřísluší žadatele nutit ke změně žádosti. Správní orgán je povinen žádost posoudit v rozsahu, v jakém byla podána.

Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, podle níž vycházel ze stanovisek a vyjádření dotčených orgánů, aniž by k nim zaujal správní úvahu. V této souvislosti poukázal na to, že sami žalobci v obsahu žaloby uvedli, že rozpor se zvláštními předpisy nenamítají a uznali, že odůvodnění žalovaného je obsáhlé. Žalovaný se k jejich odvolacím námitkám v žalovaném rozhodnutí vyjádřil a uvedl, na základě jakých skutečností, podkladů a právních předpisů je posuzoval.

K otázce posuzování záměru s požadavky zvláštních právních předpisů na základě § 90 písm. e) stavebního zákona žalovaný dodal, že stavební úřady disponují odbornou znalostí pouze na úseku stavebního zákona. Zbylou škálu odborných kompetencí souvisejících s výstavbou představují dotčené orgány veřejné správy, kterou zabezpečují ve formě svých vyjádření, stanovisek, rozhodnutí atd. Nejsou v pozici účastníků řízení. Podstatou jejich postavení je odborná pomoc stavebnímu úřadu v řízeních, jím vedených podle stavebního zákona a dále hájení zájmů, které jsou svěřeny do jejich věcné působnosti. Stavební úřady jsou jejich stanovisky vázány (viz § 4 odst. 2 stavebního zákona a § 149 odst. 1 správního řádu), neboť samy nedisponují ani příslušnou působností, ani odbornou kompetencí v oblastech veřejné správy, které dotčené orgány veřejné správy zastupují. Stavební úřad proto plní v tomto ohledu jen roli „koordinátora“ veřejných zájmů a jeho úlohou je zajistit soulad mezi jednotlivými stanovisky dotčených orgánů státní správy. Cílem popsaného systému vztahů stavebního úřadu a dotčených orgánů státní správy je zajistit komplexní posouzení návrhu na vydání územního rozhodnutí. V uvedeném směru také bylo v daném případě postupováno.

K samostatným žalobním námitkám Ing. M. Š. žalovaný uvedl, že pokud by při zásazích do stávajících pozemních komunikací, tedy např. při jejich údržbě či stavebních úpravách bylo třeba vycházet z ustanovení § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb., došlo by k absurdním situacím, neboť existující studně umístěné do 12 m od veřejných pozemních komunikací by znemožnily jejich změny. Odkazoval se přitom na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. ledna 2011, č.j. 57 A 47/2010-48.

Vzhledem k tomu, že se v daném případě nejedná o stavbu novou, do území nově zasazenou, ale o rekonstrukci již existující pozemní komunikace, nelze se domnívat, že rekonstrukcí a zlepšením stavu stávající komunikace, jejíž součástí bude nově i chodník, včetně pásu pro nevidomé a zelený pás, budou ohroženy obecné zájmy. Žalovaný je naopak toho názoru, že dojde k navýšení bezpečnosti a zkvalitnění současného stavu v místě. Obdobně nedojde ani ke změně vlivu této stavby na lidské zdraví, přírodu a životní prostředí, než tomu bylo doposud. K tvrzení, že studna je jediným zdrojem vody pro čp. 85, žalovaný poznamenal, že není známo, že by kvalita vody (myšleno zřejmě v Hradci Králové) v současné době umožnila její využití k pitným účelům. K námitkám o poklesu hodnoty nemovitostí žalobkyně a), žalovaný uvedl, že tato námitka se blíží spekulaci, když neexistuje právní předpis, na jehož základě by bylo možné namítané snížení hodnoty domů jakkoliv stanovit a objektivizovat. V rámci územního řízení krom toho nelze zjišťovat otázky dopadu nových staveb na starou zástavbu v oblasti majetkové, když pro to nejsou stanoveny žádné instrumenty.

Závěrem žalovaný shrnul, že účastníci řízení, respektive žalobci po umístění stavby rekonstrukce ulice Zámostí – část A nedoznají změn ve svých vlastnických právech oproti současnosti, neboť se nejedná o stavbu novou, ale o rekonstrukci již existující pozemní komunikace. Nelze se podle něho domnívat, že rekonstrukcí a zlepšením stavu stávající komunikace, jejíž součástí nově bude i chodník, včetně pásu pro nevidomé a zelený pás, budou ohroženy obecné zájmy a právem chráněné zájmy účastníků řízení. Dojde naopak k navýšení bezpečnosti a zkvalitnění současného stavu v místě. Obdobně nedojde ani ke změně vlivu této stavby na lidské zdraví, přírodu a životní prostředí, než tomu bylo doposud. Umístěním stavby nedojde k ohrožení zájmů chráněných zvláštními předpisy, nezhorší se kvalita prostředí ani hodnota území.

Vzhledem k tomu žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

III.

Replika žalobců k vyjádření žalovaného

Na vyjádření žalovaného reagovali žalobci replikou ze dne 1. února 2013. Uvedli v ní, že žalovaný pozapomněl na to, že šíře uličního prostoru v ulici Zámostí je rozdílná, což je zásadní. V místě napojení ulice Zámostí do ulici Přímské je šíře uličního prostoru největší z celé délky stavby a tedy samotná vozovka zabere pouze 32% zpevněné plochy a s chodníky stále jen 42% šíře celého uličního prostoru. Naopak na druhé straně řešené stavby, tj. v blízkosti čp. 84, je šíře uličního prostoru pouze 13 m. Ačkoliv je šíře uličního prostoru zřetelně menší, tak je navržena nejen stejná šíře vozovky a chodníku, ale navíc ještě podélné parkovací stání o šíři 2,2 m. V této části ulice tedy samotná vozovka zabere 46% celkové šíře a s chodníkem a parkovacím stáním budou zpevněné plochy dokonce zabírat 80% šíře celého uličního prostoru. Je tedy zřejmé, že oproti současné šířce zpevněné vozovky 5 m, kdy zpevněné plochy zabírající 38% šíře uličního prostoru, je nově navržen jeho zábor zpevněnými plochami ve výši 80%, což je více, než dvojnásobek v současnosti.

Žalobci se domnívají, že žalovaný nemohl přehlédnout rozdílnou šíři uličního prostoru a zároveň existenci téměř stoletých topolů, které stojí v místě, kde má být nově umístěna vozovka. Namítali, že procentuální zábor šíře ulice vozovkou, potažmo zpevněnými plochami, by měl být v celé ulici přibližně stejný. Žalobci dále poukázali na to, že se žalovaný domnívá, že provoz v ulici Zámostí bude po realizaci stejný, jako je tomu nyní. Je však potřeba se zamyslet, proč má být procentuální podíl zpevněných ploch a šíře uličního prostoru zdvojnásoben, když rozsah dopravy zůstane stejný. Na tuto nelogičnost je upozorňováno od začátku přípravných prací na projektu úprav ulice Zámostí. Dojde ke zcela zásadní změně místních poměrů, když z vozovky dnes široké 5 m vzniknou zpevněné plochy (vozovka, stání, chodník) o celkové šíři cca 10,5 m, což je více než dvojnásobek současnosti. Stavba se tak podle žalobců liší od stávajícího stavu zcela významně.

Žalobci dále vyjádřili nespokojenost s hodnocením významu stanovisek Ing. arch. F. K. a prof. Ing. K. P., PhD., MBA. Rovněž odkaz

žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Plzni měli za nepřípadný. Pokud by žalovaný zjišťoval stav podloží v ulici Zámostí, tak by zjistil, že podloží je tvořeno čistým pískem a při výkopových pracích na stavbě kanalizace se toto jednoznačně potvrdilo. Vyjádření žalovaného naopak navozuje dojem, že podloží je nepropustné, což neodpovídá skutečnému stavu. Žalovaný rovněž nepředložil jediný důkaz pro svoji domněnku, že voda ve studni, která je jediným zdrojem pitné vody pro čp. 85, není pitná. Z jeho strany jde tak pouze o spekulaci. Voda z uvedené studně, která je jediným zdrojem pitné vody pro čp. 85, se konzumuje tak, jako tomu bylo u předchozího vlastníka, a to po dobu téměř sta let.

Žalobci uzavřeli s tím, že se žalovaný svým vyjádřením zcela odklonil od zákonem dané role arbitra do role obhájce zájmu investora.

IV.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle jeho § 51 odst. 1, když se účastníci řízení k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci ve výzvě výslovně poučeni. Krajský soud proto vycházel při přezkumném řízení z obsahu předloženého správního spisu, osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila. Krajský soud přitom dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Úvodem třeba předeslat, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce přímo konkretizuje svá tvrzení ve vztahu ke svým veřejným subjektivním právům a namítanému porušení zákona. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, je pak samozřejmé, že se k nim krajský soud vyjádří také jen v obecné rovině. Není totiž úkolem správních soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (s určitými výjimkami, jako jsou nicotnost rozhodnutí, prekluze – zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím lhůty jednoho roku, nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů a další, přičemž nelze pominout případy, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které třeba ani nebude předmětem žalobních námitek). Z uvedených důvodů se proto krajský soud musel v dalším vyjádřit k námitkám a tvrzením tohoto druhu právě tímto způsobem.

Rovněž je třeba připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům viz např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobců v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nebo rozhodnutí soudu způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Vždy plně postačuje zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, najít jen onu míru ve vypořádání námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro rozhodnutí ve věci.

Ostatně Ústavní soud v těchto souvislostech konstatoval: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. Nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Povinnost posoudit všechny žalobní námítky tudíž neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č.j. As 126/2013-219).

Pokud jde o věc samu, žalovaný na straně páté žalovaného rozhodnutí konstatoval, že obsahy odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby č. 720 vydaného Magistrátem města Hradec Králové dne 26. dubna 2012 pod č.j. MMHK/029366/2012, podaných žalobci a dalšími osobami, jsou totožné, přičemž jejich odvolací námítky shrnul následovně:

„V podaných odvoláních je vyjádřen nesouhlas s navrženým řešením rekonstrukce ulice Zámostí a cíl dosáhnout jiného možného řešení, které by více respektovalo pobytovou funkci nad funkcí čistě dopravní, neboť mají za to, že umisťovaná stavba je naddimenzovaná. Svůj nesouhlas s navrženým záměrem odvolatelé odůvodnili pro ně neuspokojivým uspořádáním komunikace spočívajícím v jejích parametrech, barevným řešením stání a vjezdů k přilehlým nemovitostem, dále projevíli nesouhlas s navrhovaným kácením vzrostlé zeleně, nesouhlas se zmenšováním ploch veřejné zeleně, nesouhlas s účelovým rozdělením projektu liniové stavby. Dále poukázali na existenci studní na pozemcích st.p.č. 41/1 a 41/2 v kat. území Malšovice u Hradce Králové, a to ve vztahu k § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006“). Přílohu odvolání dále tvoří dvě stanoviska, která byla k záměru zpracována Ing. arch. F. K. a prof. Ing. K. P., PhD., MBA.“

Krajský soud k tomu pak dodává, že odvolací námítky žalobců korespondují s jejich námitkami žalobními, takže žalobci brojí proti zamýšlenému záměru ze stejných důvodů od samého počátku. Žalovaný se s nimi vypořádal následujícím způsobem.

Předně konstatoval, že se jedná o záměr umisťovaný na stávající komunikaci a spočívající v celkové úpravě dopravního prostoru ulice Zámostí, sestávající z

odstavných ploch pro parkování, chodníků, úpravy povrchu vozovky, šířkových parametrů komunikace a vegetačních pásů za účelem zvýšení bezpečnosti chodců a zvýšení bezpečnosti silniční dopravy.

Dokumentaci předloženou k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby zpracoval Ing. Jiří S., autorizovaný inženýr pro městské inženýrství a dopravní stavby, přičemž podle ní dojde k odvodnění ulice Zámostí, k přeložce některých ze sítí technického vybavení a k vegetačním úpravám. K záměru vydal příslušný silniční správní úřad, odbor dopravy Magistrátu města Hradec Králové na základě zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, souhlasné závazné stanovisko ze dne 12. srpna 2010, č.j. SZ MMHK/126641/2010 OD/Č, které bylo závazným podkladem územního rozhodnutí. Jeho nadřízený správní orgán, tj. Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy, toto závazné stanovisko jako správné potvrdil dne 17. července 2012 pod č.j. 12160/DS/2012-MA. Žalovaný měl tak za prokázané, že závazné stanovisko bylo vydáno v souladu se zájmy chráněnými zákonem o pozemních komunikacích a že umístěním stavby nedojde k negativnímu ovlivnění zájmů jím chráněných. To se týká celého řešení komunikace, tedy jejího uspořádání, barevného řešení, její kapacity, potažmo jejího bezpečného užívání. Žalovaný dodal, že ochrana pozemních komunikací náleží orgánům k tomu povolaným a ty v rekonstrukci komunikace z pohledu veřejných zájmů, které hájí, neshledaly jejich ohrožení.

U námitek týkajících se dotčení pohody bydlení, údajného preferování dopravní funkce nad funkcí pobytovou a vůbec klidného žití v daném místě, vyjádřil žalovaný určité překvapení nad tím, z čeho jsou dovozovány. Zvláště když v současné době se v ulici Zámostí pozemní komunikace nachází a její rekonstrukce s sebou nepřinese změnu stávajícího stavu, např. v nárůstu dopravy. Již v současné době je totiž předmětná komunikace průjezdná v obou směrech a slouží ke spojení ulic Úprkova, Holubova, Přímská a k připojení jednotlivých nemovitostí. Ulice Zámostí přitom v současné době plní a i po realizaci záměru nadále bude plnit funkci obslužné komunikace ve stávající zástavbě. Její funkce se tak nezmění. Z údajů o šíři komunikace, chodníků a vegetačních úprav dovozoval závěr, proč umísťovaná komunikace není nadbytečně široká (šířka vozovky pro oba směry je cca 6 m), slovy žalobců naddimenzovaná.

Žalovaný posuzoval návrh (předmět řízení) rovněž z hlediska platného územního plánu města Hradec Králové, který odůvodnil tak, jak již uvedeno vpředu v jeho vyjádření k žalobě.

K požadavkům žalobců na jiné možné řešení dané komunikace, které by více respektovalo pobytovou funkci nad funkcí čistě dopravní, žalovaný uvedl (obdobně ve svém vyjádření k žalobě), že pozemky parc. č. 327/1, 327/2, 327/8 v kat. území Malšovice u Hradce Králové jsou určeny k dopravě. Pozemek parc. č. 385/5 v kat. území Malšovice u Hradce Králové je sice určen pro příměstskou nízkopodlažní zástavbu, nicméně z koordinačního výkresu tvořícího součást dokumentace, jež byla přiložena k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, je zřejmé, že na tomto pozemku budou vegetační úpravy, nikoli samotná vozovka. Vzhledem k uvedenému

proto nelze na předmětných pozemcích primárně požadovat pobytovou funkci a vyzvedávat ji nad funkci dopravní. Krom toho se umisťovaná komunikace neliší svými parametry od stávající.

K námitkám ohledně kácení zeleně žalovaný odkázal na postupy podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění. O povolení ke kácení dřevin rozhoduje orgán ochrany přírody a krajiny v samostatném řízení, přičemž toto řízení je zcela nezávislé na řízení územním. Nicméně ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. srpna 2008, č.j. 4 As 20/2008 – 84, závažným důvodem pro kácení dřevin ve smyslu § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny může být pravomocné územní rozhodnutí o umístění stavby. Orgán ochrany přírody musí objektivně posoudit a náležitě odůvodnit, zda zájem na pokácení dřevin převyšuje konkurující veřejný zájem na jejich zachování. Orgán ochrany přírody a krajiny přitom zvažuje estetický a funkční význam dřevin na straně jedné a závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé.

Nedůvodnými shledal žalovaný i námitky ohledně zmenšování ploch veřejné zeleně, neboť dojde k nové výsadbě.

Za účelem ověření si existence studní, vyzval žalovaný jejich vlastníky opatřením ze dne 20. července 2012, č.j. 11124/UP/2012/Kd, k předložení rozhodnutí a dokumentace k nim se vztahujících. Na základě toho žalobkyně a) předložila kopii výňatku ze znaleckého posudku zpracovaného I. H., „x“, ke dni 14. září 2004 a dokumentaci skutečného provedení stavby čp. 84, ověřenou stavebním úřadem dne 19. července 2005; ve vztahu k pozemku st. p. č. 41/1 a stavbě čp. 85 v kat. území Malšovice u Hradce Králové žalobkyně předložila kopii výňatku ze znaleckého posudku zpracovaného Ing. J. S., „x“, ke dni 5. listopadu 2009. Dále byl předložen grafický dokument, z něhož však není patrný předmět ani datum jeho zpracování, ani jeho zpracovatel.

Žalovaný zjistil, že oba znalecké posudky se o existenci studní zmiňují. Ze znaleckého posudku vztahujícího se k pozemku st. p. č. 41/1 a stavbě čp. 85 v kat. území Malšovice u Hradce Králové vyplývá, že stavba čp. 85 není napojena na vodovod. Předložené grafické dokumenty se o studnách a zásobování staveb vodou nezmiňují. Existenci studny na pozemku st. p. č. 41/1 v kat. území Malšovice u Hradce Králové dále dokládá i rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí, ze dne 20. června 2008, č.j. SZ MMHK/17034/2007 ŽP1/Ruc, kterým bylo povoleno nakládání s podzemními vodami (odběr podzemní vody).

Tyto skutečnosti však podle žalovaného ještě samy o sobě nedokládají, že by jakýmkoliv zásahem do stávající pozemní komunikace v ulici Záměstí došlo k ovlivnění uvedených studní. Nehledě na to, že žalovanému není známo, že by kvalita vody v současné době umožnila její využití k pitným účelům. Pokud by bylo vycházeno z toho, že při zásahu do stávající pozemní komunikace, tedy např. při její údržbě, stavebních úpravách, by bylo třeba vycházet z ustanovení § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb., došlo by k absurdní situaci, že existence studní

umístěných do 12 m od veřejné pozemní komunikace znemožní rozhodování o změně staveb stávajících pozemních komunikací. Podle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona se změnou stavby rozumí právě i stavební úpravy. Odkazoval přitom na již výše zmíněný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. ledna 2011, č.j. 57 A 47/2010-48, v němž bylo judikováno, že ustanovení § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, podle kterého je v případě málo propustného prostředí nejmenší vzdálenost studny od veřejné pozemní komunikace 12 m, je v rozporu se stavebním zákonem, čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a že pokud plánovaná stavební činnost a výsledná stavba není zneužitím vlastnického práva na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy a nepoškozuje lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem, nelze výkonu stavebního práva oprávněně bránit.

Vzhledem k totožnosti námitek, jak již uvedeno výše, krajský soud shora záměrně rozvedl, jakým způsobem se s nimi žalovaný vypořádal, neboť se s jeho postupem plně ztotožňuje. Proto na odůvodnění žalovaného rozhodnutí v dalším i odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy říkal totéž. Přesto k věci dodává následující.

Žalobci uvedli celou řadu námitek, avšak z velké části bez konkrétního vztahu k projednávané věci. Námitky totiž spočívají v obecných tvrzeních, jako kdyby byl krajský soud sám povinen hledat možná pochybení (viz tvrzení o tom, že předmětná stavba byla umístěna v rozporu s § 76 odst. 2 a § 90 stavebního zákona, neboť naruší kvalitu prostředí a hodnotu území, že žalovaný nepřezkoumal soulad návrhu s výše uvedenými požadavky právních předpisů na umístování staveb, že se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobců, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo že se zhorší kvalita prostředí a pohoda bydlení). Žalobci však tato svá tvrzení nedoložili odpovídajícími argumenty, jež by toho byly důkazem. Zřejmou spojitost uvedených námitek lze snad spatřovat s navrhovanou úpravou komunikace, což má krajský soud za těžko pochopitelné. Brojit proti tomu, že prašná komunikace bude upravena do stavu odpovídajícímu městskému prostředí, nikoliv zapadlé víšce. Žalobci tak vlastně zdůrazňují potřebu zakonzervování daného nevyhovujícího stavu, tedy něčeho, co je městskému urbanismu cizí. K pochopení tohoto faktu není potřeba žádného speciálního vzdělání, stejně jako pro závěr, že vyasfaltovaná místní komunikace s chodníky bude pro provoz na ní nejen mnohem bezpečnější oproti stávajícímu stavu, ale i ekologičtější. A to i právě vůči žalobkyni a) zmiňovaným studnám, když nová komunikace bude odkanalizovaná, takže znečištěné povrchové vody odtečou a nebudou se vsakovat do země, jako je tomu nyní.

Vzhledem k situování daného území v okrajové části města, s velkým množstvím zeleně, má pak krajský soud za zcela nepřípadné námitky ohledně zvýšení podílu zpevněných ploch. Zvláště když ty budou ještě doplněny novou výsadbou, jak žalovaný podrobně popsal v napadeném rozhodnutí. Jak přitom vidno z adres žalobců, ani jeden z nich přitom nemá v daném místě bydliště či sídlo, a o to více jsou jejich námitky ohledně kvality prostředí, hodnoty území, pohody bydlení či nadřazování funkce dopravní funkci pobytové nepochopitelnější. Jak již odůvodnil

žalovaný v napadeném rozhodnutí, není sebemenšího důvodu se domnívat (žalobci se také jen „domnívají“ a nedokládají svá tvrzení exaktními údaji), že by se zamýšlená úprava komunikace měla těchto funkcí dotknout. Nebo snad pro žalobci zmiňovanou školu, obytnou zástavbu či dům s pečovatelskou službou není třeba vytvářet předpoklady pro jejich spolehlivý a chráněný provoz, o veřejnosti nemluvě? Odpověď je z výše uvedeného nasnadě.

Žalobci neuvedli jediný rozpor zamýšlené rekonstrukce ulice Zámostí se zájmy chráněnými zvláštními předpisy, včetně těch, jež se týkají ochrany přírody a krajiny a životního prostředí vůbec. Naopak výslovně konstatovali, že nenamítají, že by stavba nesplňovala dopravně technické parametry dle příslušných předpisů. Žaloba tak vychází jen z jejich subjektivních představ o uspořádání daného území. Na to ovšem žalovaný reagoval zcela odpovídajícím způsobem (viz odůvodnění žalovaného rozhodnutí). Žalobci, ani jimi zmiňovaní Ing. arch. F. K. a prof. Ing. K. P., PhD., MBA, nejsou těmi, kteří by mohli rozhodovat o uspořádání daného území a označil-li žalovaný jejich vize za subjektivní, nelze proti tomu co namítat. Co architekt, to osobnost a také názor, jde jen o to, zda správný, realizovatelný, účelný atd. Ostatně Ing. arch. F. K. ve zmiňovaném stanovisku uvedl, že ulice Zámostí splňuje všechny atributy technické, urbanistické, prostorové a dopravně provozní pro realizaci navrhované rekonstrukce. To, že naznačil i jiné možné řešení, se však již správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí nikterak nedotýká. Jak je z obou stanovisek zároveň zřejmé, žalobci jejich obsahem argumentovali jak v odvolání, tak žalobě. Žalovaný se tudíž jejich obsahem zabýval.

Pokud bylo namítáno nedodržení ustanovení § 24a vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, dlužno konstatovat, že je obsaženo v její části třetí, hlavě druhé, která upravuje požadavky na umísťování jednotlivých druhů staveb. V citovaném ustanovení jsou pak stanoveny požadavky na umísťování studní pro individuální zásobování vodou. O žádné takové umístění však v daném případě nešlo, neboť námitky se týkají studní již existujících. Jinými slovy, užití uvedeného ustanovení by přicházelo v úvahu, pokud by byla umísťována studna. A jako žalovaný vycházel z předpokladu, dlužno konstatovat důkazně nedoloženého (dle krajského soudu však realistického), že ve studni pitná voda (rozuměno odpovídající normovým hodnotám stanoveným pro pitnou vodu) není, stejně tak žalobci nedoložili, že tomu tak je. Třeba přitom poznamenat, že na podobné situace pamatuje ustanovení § 29 odst. 2 vodního zákona, podle něhož „Osoba, která způsobí při provozní činnosti¹⁹⁾ ztrátu podzemní vody nebo podstatné snížení možnosti odběru ve zdroji podzemních vod, popřípadě zhoršení jakosti vody v něm, je povinna nahradit škodu, která tím vznikla tomu, kdo má povoleno odebírat podzemní vodu z tohoto vodního zdroje, a dále provést podle místních podmínek potřebná opatření k obnovení původního stavu. Náhrada spočívá v opatření náhradního zdroje vody. Není-li to možné nebo účelné, je povinna poskytnout jednorázovou náhradu odpovídající snížení hodnoty tohoto nemovitého majetku, s jehož užíváním je povolení spojeno. Ve sporech o náhradu škody nebo o její výši rozhoduje soud. Tím nejsou dotčeny obecné předpisy o náhradě škody.“ Tedy ani v nejkrajnějším případě by nebyla žalobkyně bez ochrany.

Bylo tak možno uzavřít, že krajský soud neshledal žalobci tvrzená porušení stavebního zákona (jeho §§ 76 odst. 2 a 90) a správního řádu (jeho §§ 50 odst. 3 a 4, 68 odst. 3 či 89 odst. 2) za opodstatněná. Ani krajský soud totiž neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nešetné k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb či veřejným zájmům chráněným zvláštními předpisy. O rekonstrukci komunikace bylo rozhodnuto v souladu s platným územním plánem a v souladu s požadavky stavebního zákona. Orgány veřejné správy na řízení zúčastněné měly pro svá rozhodnutí dostatečné podklady a rozhodnutí řádným způsobem odůvodnily. Žalovaný přitom postupoval v souladu s § 89 odst. správního řádu.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud uzavřel, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce ve věci úspěch neměl a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz výrok II.).

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 15. července 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu